



#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

JENNIFER L. ARMENTROUT

'Zo spannend dat
ik voorlopig met mijn
ogen open slaap.'
– Chinouk Thijssen

EEN TWEEDE KANS

EEN TWEEDE KANS

Van deze auteur verschenen ook bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Het probleem met voor altijd
Ijskoud
Vurig

Lux-serie
Obsidian
Onyx
Opal
Origin (in voorbereiding)
Opposition (in voorbereiding)

Wacht op mij-serie
Wacht op mij
Ga voor mij
Blijf bij mij
Val voor mij
Kies voor mij
Vertrouw op mij

Jennifer L. Armentrout

EEN TWEEDE KANS



Uitgeverij Zomer & Keuning



Oorspronkelijke titel *Till death*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, a HarperCollins USA company

© 2017 Jennifer L. Armentrout

© 2018 voor deze editie Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Vertaling TOTA, Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeeld © HarperCollins Cover Art

Opmaak binnenwerk studio-mol.com

ISBN 9789401912488

ISBN e-book 9789401912495

NUR 340

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor jou, de lezer.

‘Sasha!’ De druk op mijn arm nam toe, en ik schreeuwde nog harder. ‘Sasha! Hou op. Alles is goed. Je bent veilig. Hou op.’

Je bent veilig.

Dat zou de Bruidegom nooit hebben gezegd.

Mijn hand, die omhoog en opzij in het rond maaide, raakte alleen maar lucht, en ik liet me aan de linkerkant pardoes uit bed rollen. Maar ik kwam niet op de grond terecht.

Cole sloeg snel zijn arm om mijn middel en hees me terug op het bed, tegen hem aan. Borstkas tegen borstkas. Huid tegen... huid? Wat? De nachtmerrie vervaagde als kringelende rook en langzaam kwam ik bij zinnen. Cole hield me tegen zich aan, zijn adem warm tegen mijn wang, en hij had op een gegeven moment zijn shirt uitgedaan, en nu begon mijn hart om een heel andere reden sneller te slaan.

‘Ben je bij me?’ vroeg hij.

En óf ik bij hem was.

Er waren regels.

Regels die niet overtreden mochten worden, maar ditmaal was dat wel gebeurd, en allemachtig, het zou wéér gebeuren. Maakte niet uit dat alles tot nu toe onder controle was geweest. Maakte niet uit dat de regels waren opgevolgd en móésten worden opgevolgd.

Alles was nu anders.

Zij kwam terug.

En *zij* zou alles opnieuw naar de kloten helpen.

De in elkaar gedoken, meelijwekkende schim in de hoek jammerde. De vrouw was wakker. Eindelijk. Als ze tijdens alle mooie momenten buiten bewustzijn waren, was het lang zo leuk niet. Planning vergde geduld, en geduld was echt een kunst, die je pas beheerste na jaren en jaren wachten.

Er zat bebloed, smerig touw om haar enkels en polsen gebonden. Toen ze langzaam haar kin ophief en haar ogen knipperend opengingen, welde haar geschrokken kreet op vanuit een diepe bron van eindeloze verschrikking. Die verschrikking was terug te zien in haar wijd opengesperde wizenloze ogen. Ze wist het. O jazeker, en ze wist ook dat ze hier niet zomaar weg zou komen. Ze besepte dat het zonlicht

dat ze had gezien op de ochtend dat ze in haar auto was gestapt om naar haar werk te gaan, het laatste was geweest dat ze ooit zou zien. Ze wist dat dat de laatste keer was geweest dat ze frisse lucht inademde.

Nu had ze niet anders dan gedempt kunstlicht om zich heen. De muskusachtige, aardachtige geur zou haar blijven aankleven tot haar allerlaatste snik, en die geur zou haar poriën verstoppen en in haar haar blijven hangen.

Dit zou de laatste plek zijn waar ze ooit zou komen.

De vrouw liet haar hoofd achterover tegen de vochtige bakstenen muur rusten. De verschrikking in haar blik maakte plaats voor een smekende uitdrukking. Zoals altijd. Zo verdomd voorspelbaar. Zo zinloos. Hier was geen hoop te vinden. Weinig kans dat zich een wonder zou voltrekken. Zodra ze hier eenmaal binnen waren, verscheen er echt geen ridder te paard die hen kwam redden.

Boven klonken voetstappen. Een tel later weergalmden er een zwak gelach, waardoor de grootogige blik van de vrouw naar het plafond getrokken werd. Ze probeerde te gillen, te schreeuwen, maar de geluiden werden gesmoord. Het pathetische gebrabbel stopte toen het scherpe lemmeet dof opglansde.

Wild schudde ze haar hoofd, zodat de slappe blonde lokken over haar bleke gezicht zwierden. Tranen sprongen in haar bruine ogen.

‘Jij kunt er niets aan doen.’

Haar borstkas zwoegde terwijl ze haperend ademhaalde.

‘Als zij niet was teruggelkomen, was dit je misschien nooit overkomen. Het is haar schuld.’ Er viel een stilte, waarin de blik van de vrouw naar de punt van het mes schoot. ‘Zij heeft mij genaaid, en nu ga ik haar op een heel akelige manier terugpakken.’

Dit keer zou het aflopen zoals het altijd zou moeten aflopen. *Zij* zou sterven, maar eerst zou *ze* boeten. Boeten voor alles.

1

Mijn hart begon sneller te slaan terwijl mijn blik naar de achteruitkijkspiegel ging. Mijn bruine ogen leken op dat moment te groot en te wijd opengesperd. Ik zag eruit alsof ik helemaal over mijn toeren was, en dat was ik ook.

Na een keer diep te hebben ademgehaald pakte ik mijn tas, opende het portier van mijn Honda en stapte uit. Toen ik het portier achter me dichtdeed, kroop de koude buitenlucht prompt onder de dunne sweater die ik aanhad. De geur van vers gemaaid gras die in de lucht hing, ademde ik diep in.

Ik zette een stap in de richting van het hotelletje waar ik was opgegroeid en dat ik in geen jaren had teruggezien. Het zag er nog net zo uit als ik me herinnerde. In de wind gingen de schommelstoelen heen en weer. De struikachtige varens die vanaf het eind van het voorjaar tot aan het begin van de herfst buiten hingen, waren weg. De overnaadse planken waren fris witgeschilderd. De luiken waren een donkere tint bosgroen geverfd en...

En mijn keel werd droog. Er trok een huivering over mijn huid, zodat er in mijn nek wat blonde plukjes overeind kwamen. Een afschuwelijk, onwerkelijk gevoel schoot door mijn buik. Weer bleef de adem me in de keel steken.

Het voelde als een soepele, te krachtige aai over het midden van mijn ruggengraat. Mijn nek brandde zoals die keren dat *hij* achter me zat...

Ik draaide me om en nam het terrein voor het hotel in me op. Hoge heggen omringden het perceel. Het lag een flink stuk van Queen Street, de hoofdweg die dwars door de stad liep, maar toch kon ik de auto's voorbij horen razen. Er was niemand te zien. Ik draaide helemaal om mijn as. Niemand te bekennen op de veranda of het erf. Misschien was er iemand bij een van de ramen of het hotel, maar hier buiten was ik alleen, ook al bonkte mijn pols nog zo hard of schreeuwde mijn instinct me toe van niet.

Ik richtte mijn blik weer op de groene hagen. Die waren zo dicht dat iemand zich erachter kon verschuilen, om toe te kijken en te wachten tot...

'Hou op.' Ik balde mijn vrije hand tot een vuist. 'Je doet paranoïde en stom. Hou daarmee op. Er kijkt helemaal niemand naar je.'

Maar mijn hartslag bedaarde niet en er trok een kleine rilling door mijn zich aanspannende spieren. Mijn lichaam reageerde zonder dat mijn verstand eraan te pas kwam.

Ik raakte in paniek.

Ijzige klauwen van panische angst boorden zich diep in mijn borstkas, en ik rende - ik rende van de plek waar ik naast mijn auto had gestaan het hotelletje in. Alles trok in een blind waas aan me voorbij toen ik de trap op vloog en doorrende tot ik helemaal op de bovenste verdieping was.

Daar, in de stille en smalle gang bij de appartementen boven het hotel, liet ik buiten adem en misselijk mijn tas op de grond vallen, sloeg dubbel en hapte met mijn handen op mijn knieën diep en schokkerig naar lucht.

Ik was niet blijven staan om na te gaan of het hotel in

de jaren dat ik er niet was geweest was veranderd, had geen halt gehouden om mijn moeder te zoeken. Ik had het op een lopen gezet alsof ik op de hielen werd gezeten door demonen.

En zo voelde het ook.

Dit was een vergissing.

‘Nee,’ fluisterde ik tegen het plafond. Ik leunde tegen de muur en haalde mijn handen over mijn gezicht. ‘Dit is géén vergissing.’

Terwijl ik mijn armen tegen de muur liet zakken, dwong ik mezelf met een diepe ademteug mijn ogen te openen. Het was logisch dat ik... heftig reageerde op mijn terugkeer naar huis, op het feit dat ik hier terugkwam na alles wat er was gebeurd.

Toen ik was vertrokken, had ik gezworen nooit meer terug te komen.

Zeg nooit nooit.

Die drie woorden waren almaar door mijn hoofd gegaan zodra ik de beslissing had genomen naar huis terug te keren. Ik kon amper geloven dat ik hier nu zat, dat ik datgene had gedaan waarvan ik had gezegd dat ik het nooit zou doen.

Als kind was ik ervan overtuigd geweest dat het spookte in het hotel. Dat kon haast niet anders. Het landhuis in georgiaanse bouwstijl en het koetshuis ernaast waren ouder dan de aarde, waren gebruikt als deel van de Underground Railroad en zouden volgens de verhalen na de bloederige Slag bij Antietam door gewonde en stervende soldaten zijn bewoond.

De hele nacht door kraakten de vloeren. In kamers waren plekken die altijd koud waren. De oude, zwak verlichte diensttrap had me als niets anders de stuipen op het lijf gejaagd. Het leek of er altijd schaduwen langs het behang op

de muren schoven. Als spoken echt bestonden, dan moest dit hotel, de Scarlet Wench, ervan wemelen. En als volwassen vrouw van negenentwintig was ik er nog steeds van overtuigd dat het er spookte.

Maar nu zwierf er een ander soort spook rond.

Degene die door die smalle gangen op de bovenverdiepingen dwaalde, over de geboende vloeren trippelde en zich schuilhield in de donkere trappenhuizen, was de Sasha Keeton van tien jaar geleden, voordat... voordat de Bruidgom naar de stad kwam waar nooit iets bijzonders gebeurde, en alles kapotmaakte.

Ik had gezworen dat ik nooit naar deze stad zou terugkeren, maar zoals oma Libby altijd zei: zeg nooit nooit.

Met een zucht zette ik me af van de muur en ik keek de gang door.

Misschien zou ik niet zo zijn geflipt als ik niet net op het moment dat ik van de snelweg afsloeg het nieuws op de radio had gehoord – nieuws over een vrouw die in Frederick werd vermist. Ik ving nog net haar achternaam op: Banks. Ze was verpleegster in het Memorial Hospital. Haar man had haar voor het laatst gezien toen ze die ochtend van huis was vertrokken om naar haar werk te gaan.

Mijn adem stakte en er trok een koude rilling over mijn huid. Frederick lag niet ver van Berkeley County. Als het verkeer een beetje meezat, was het in de regel drie kwartier rijden. Mijn vingertoppen voelden ijskoud aan terwijl ik mijn vuisten balde en weer ontspande.

Eén vermiste persoon was heel akelig en verdrietig, onder alle omstandigheden ontzettend tragisch. Maar als er meerdere mensen werden vermist, was dat angstaanjagend groot nieuws, en een patroon...

Met een binnensmondse vloek kapte ik die gedachten af.

Die vermiste vrouw had niets met mij te maken. Dat was overduidelijk. Ik begreep heus wel hoe traumatisch een vermissing kon zijn, en ik hoopte van harte dat de vrouw zonder dat haar iets ernstigs was overkomen weer zou worden gevonden, maar met mij had het níets te maken.

Of met wat er tien jaar geleden was gebeurd.

De vlagerige januariwind rolde over het dak en liet me schrikken. Mijn hart hamerde tegen mijn ribbenkast. Ik was zo schichtig als een muis in een kamer vol uitgehongerde katten. Dit was...

Mijn telefoon ging over en onderbrak mijn gedachten. Ik bukte me om mijn hand in mijn overmaatse schoudertas te steken en rommelde erin rond totdat mijn vingers zich om het platte voorwerp sloten. Ik haalde het toestel tevoorschijn, en er verscheen een glimlach om mijn lippen toen ik zag wie de beller was.

‘Sasha,’ zei mam zodra ik het gesprek aannam. Bij het geluid van haar lach werd mijn glimlach breder. ‘Waar zit je in hemelsnaam? Ik zag je auto voor het huis staan, maar jijzelf bent nergens te vinden.’

Even kromp ik ineen. ‘Ik ben boven. Ik was uitgestapt en wilde naar binnen lopen, maar ik...’ Ik wilde de woorden niet uitspreken, wilde niet toegeven hoe erg ik de zenuwen had.

‘Moet ik naar boven komen?’ vroeg ze prompt, en ik kneep mijn ogen dicht.

‘Nee. Het gaat wel weer.’

Even bleef het stil. ‘Sasha, schat, ik...’ Mam maakte haar zin niet af, en ik kon alleen maar gissen naar wat ze had willen zeggen. ‘Ik ben blij dat je eindelijk thuis bent gekomen.’

Thuis.

De meeste negenentwintigjarigen zouden zich misluk

voelen als ze terugkeerden naar huis, maar voor mij was het tegendeel het geval. Thuiskomen was een prestatie, en geen kleine. Terwijl ik mijn ogen weer opendeed, slikte ik een nieuwe zucht weg. ‘Ik kom wel naar beneden.’

‘Fijn.’ Ze lachte weer, maar het klonk onvast. ‘Ik ben in de keuken.’

‘Oké.’ Ik klemde de telefoon steviger vast. ‘Tot zo.’

‘Goed hoor, schat.’ Mam hing op, en langzaam borg ik mijn telefoon weer in mijn tas.

Heel even bleef ik doodstil staan, als aan de vloer genaagd, maar toen gaf ik een kort knikje. Het was tijd.

Eindelijk was het moment daar.

Ik wist niet wat ik zag.

Het interieur leek in niets op wat ik me herinnerde. Ik stapte de lobby door, verbijsterd door de verandering die in de afgelopen tien jaar had plaatsgevonden.

Met mijn tas bungelend aan mijn vingertoppen liep ik langzaam rond over de begane grond. De vazen vol neporchideeën waren nieuw, en de ouderwetse stoelen bij de incheckbalie voor de gasten waren verdwenen. De twee grote zalen waren doorgebroken, zodat er één grote ruimte was ontstaan. Het bloemetjesbehang had plaatsgemaakt voor rustgevende grijze verf. In plaats van de traditionele oude makkelijke stoelen met pluchen bekleding waren er nu blauwgroen-met-witte dik beklede oorfauteuils strategisch opgesteld rondom kleine tafeltjes, zodat je er gezellig een praatje kon maken.

Toen ik de eetzaal van het hotel binnenging, wachtte me nog een verrassing. Weg was de kille, formele tafel die alle gasten als ze in het hotel dineerden ertoe dwong om samen te eten. Ik had dat altijd vreselijk gevonden, nogal ongemak-

kelijk. Verspreid door de ruimte stonden nu vijf grote, ronde wit gedekte tafels. De schouw hier was in dezelfde kleur geverfd als die in de zitkamer. Vlammen flakkerden achter het glas. Er was een drankenbuffet neergezet, schuin naast de haard.

De Scarlet Wench had eindelijk de eenentwintigste eeuw betreden.

Had mam hier ooit iets over gezegd? We hadden elkaar vaak aan de telefoon gehad, en ze was me de afgelopen tien jaar vele malen in Atlanta komen opzoeken. Dan had ze hier iets over gezegd moeten hebben. Dat had ze waarschijnlijk ook, maar ik had de neiging me af te sluiten voor alles wat met deze stad te maken had, en misschien had ik me voor veel te veel afgesloten.

Dit was van groot belang; dat ik dit zag was belangrijk, want nu besepte ik dat de muur die ik had opgetrokken, veel te hoog was.

Ik kreeg een brok in mijn keel en achter mijn oogleden prikten domme tranen. 'O god,' mompelde ik, terwijl ik snel knipperend met de rug van mijn hand langs mijn ogen veegde. 'Oké. Verman je.'

Nadat ik tot tien had geteld, schraapte ik mijn keel en knikte ik. Ik was er klaar voor om mijn moeder onder ogen te komen. Ik kon dit zonder in te storten en het als een boze, hongerige baby op een krijsen te zetten.

Zodra ik er zeker van was dat ik niet helemaal onderuit zou gaan, kwam ik in beweging. De geur van gebraden vlees voerde me naar de achterkant van het huis. Een schuifdeur, voorzien van het opschrift ALLEEN PERSONEEL, was gesloten. Terwijl ik mijn hand ernaar uitstak, werd ik opeens teruggeworpen in het verleden, en binnen een paar tellen zag ik mezelf weer door deze zelfde deur heen rennen, in de

armen van mijn wachtende vader na mijn eerste dag op de kleuterschool, terwijl de waterverftekening die ik had gemaakt wapperde in mijn uitgestoken hand. Ik herinnerde me dat ik deze deur door was geschuifeld die eerste keer dat mijn hart was gebroken, en dat mijn gezicht vol vegen had gezeten van vuil en tranen, omdat Kenny Roberts me op het schoolplein in de modder had geduwd. Ik zag mezelf voor me op mijn vijftiende, wetend dat mijn vader nooit meer op me zou staan wachten.

En ik zag mezelf door precies deze deur de jongen mee naar binnen nemen die ik tijdens de economieles had leren kennen, om hem voor te stellen aan mam, en mijn hartsflag haperde even, zodat de stroom van herinneringen werd afgebroken.

‘God,’ kreunde ik, terwijl ik de stroom rampzalige herinneringen afsloot voordat die lichtblauwe wolvenogen me weer voor de geest kwamen. Want zodra dat gebeurde, zou ik de eerstkomende twaalfduizend jaar aan hem blijven denken, en daar zat ik nu echt niet op te wachten. ‘Wat ben ik toch een puinhoop.’

Ik schudde mijn hoofd en schoof de deur open. De knoop keerde des te harder terug op het moment dat ik haar achter de roestvrijstalen werktafel zag staan, op dezelfde plek waar pap altijd stond, tot hij getroffen werd door een ernstige, onopgemerkte ochtendlijke hartaanval.

Ik vergat helemaal de angst die ik het hele eind hiernaartoe had gevoeld, die nog was versterkt door wat ik op de radio had gehoord, en voelde me weer vijf.

‘Mam,’ bracht ik met een krakerigere stem uit, en ik liet mijn tas op de grond zakken.

Anne Keeton stapte achter de werktafel vandaan, en ik struikelde in mijn haast om bij haar te komen. Het was een

jaar geleden dat ik haar voor het laatst had gezien. Afgelopen kerst was ze naar Atlanta gekomen, omdat ze wist dat ik er op dat moment nog niet aan toe was om naar huis te gaan. Er was niet meer dan een jaar verstreken, maar mam was al net zo erg veranderd als het hotel.

Haar schouderlange haar was meer zilverkleurig dan blond. In de huid rond haar bruine ogen waren diepere rimpels ontstaan, en om haar smaller geworden lippen hadden zich dunne lijntjes gevormd. Mam had altijd een weelderig figuur gehad - van haar had ik tenslotte mijn heupen en borsten, en buik, en ja, ook mijn bovenbenen - maar ze was minstens een kilootje of tien afgevallen.

Toen ze haar armen om me heen sloeg, begon ik me lich-
telijk zorgen te maken. Had ik vorig jaar dan helemaal niets
bijzonders aan haar gezien? Was ik te lang weggebleven? Als
je in tien jaar tijd iemand maar heel af en toe zag, zag je al
snel dingen over het hoofd.

‘Schat,’ zei mam met dikke stem. ‘Liefje, wat ben ik blij
om je te zien. Zó blij dat je er bent.’

‘Ik ook,’ fluisterde ik terug, en ik meende het.

Naar huis gaan was wel het laatste geweest waar ik zin
in had, maar terwijl ik haar dicht tegen me aan drukte en
de vanillegeur van haar parfum opsnoof, besepte ik dat het
goed was geweest dat ik het had gedaan, want mijn bezorgd-
heid om haar groeide en nam me steeds meer in beslag.

Mam was nog maar vijfenvijftig, maar als het op sterfe-
lijkheid aankwam, deed leeftijd er niet toe. Tegenover de
dood deed helemaal niets ertoe. Dat wist ik beter dan wie
ook. Pap was jong gestorven, en tien jaar geleden, op mijn
negentiende, had ik...

Ik had bijna mijn laatste adem uitgeblazen, nadat voor
de rest alles me was afgenomen.

Angstaanjagend romantisch

Sasha is jaren geleden weggevlucht uit haar geboortestad nadat ze bijna om het leven was gebracht door een seriemoordenaar die de bijnaam de Bruidegom kreeg. Nu keert ze terug om haar moeder te helpen bij het runnen van het familiehotel. De Bruidegom vormt inmiddels geen bedreiging meer, maar toch gebeuren er vreemde dingen. Er verdwijnen op mysterieuze wijze vrouwen en Sasha zelf ontvangt bedreigingen. Alle reden om heel hard weg te rennen, ware het niet dat er een nog betere reden is om te blijven: FBI-agent Cole. Tien jaar geleden was hij niet in staat om haar te beschermen, maar nu wel. Tenzij Sasha zelf een fout maakt.



Een tweede kans is een romantische thriller van Jennifer L. Armentrout, de auteur van onder meer de Lux-serie en de Wacht op mij-serie. Dit boek werd door *The Washington Post* verkozen tot een van de vijf beste romantische boeken van 2017.

NUR 340



9 789401 912488